

[Kjær Rasmussen.]

har set deres opgave udelukkende som en medicinsk-kirurgisk opgave. Denne afgrænsning er jo i øvrigt let at føre tilbage til henholdsvis gamle dages kloge mand med teen og bartskeerens med kniv og kølle. Traditionelt har en helbreder kun skullet beskæftige sig med sygdommens symptomer og sætte ind mod dem. Årsagerne har man ikke hidtil vist større interesse.

Det er først i de senere år, at socialmedicinen har vundet frem, foreløbig dog mest på det forskningsmæssige stadi, for sagen er jo den, at socialmedicinen næppe nogen sinde bliver særlig populær i det kapitalistiske samfund; dertil afslører den vist for meget om menneskets vantrivsel i det nuværende samfund. Den ideale tilstand var selvsagt, at lægerne helt og holdent solidariserede sig med patienterne og virkelig prøvede på at afsløre sygdommens samfundsmæssige årsager, for det er jo her, vi skal finde de fleste sygdomsårsager. Men det er klart, at i det kapitalistiske samfund, hvor en stor del af sundhedssektoren er privat, nemlig alle de privat praktiserende læger, kan man ikke i almindelighed påregne en sådan solidarisk holdning fra lægeligt hold, idet privat praksis og privat ejendomsret nu engang er forbundne kar. At man så alligevel stundom finder praktiserende læger, som viser solidaritet med patienterne, ja, det er i hvert fald ikke vort systems fortjeneste, for det animerer absolut ikke til en sådan solidaritet.

Jeg tror, det var den navnkundige Peder Laale, som engang sagde — og nu må jeg næsten bede medlemmerne om at holde godt fast i armlænene — han sagde faktisk: Ej skider fugl i egen rede. Det ville den praktiserende læge faktisk komme til at gøre i dag, hvis han kritiserede det privatkapitalistiske samfund alt for meget, hvis han var alt for solidarisk med ofrene for dette samfund, ofrene forstået som patienterne naturligvis.

Hovedhindringen er altså, at dele af sundhedssektoren er privat jagtmark, og hvis hr. Kjeld Olesen er indstillet på, at hans hurtigt arbejdende udvalg også skal undersøge den problematik, som jeg her har omtalt, ja, så tror vi, der kan komme nogle fornuftige ting ud af undersøgelsen. Det er på høje tid, at der kommer sammenhæng

i disse ting. Vi har forstået det sådan, at det er denne sammenhæng, forslagsstillerne vil, og vi vil støtte deres ønske om at få en sådan sammenhæng tilvejebragt.

Nordqvist: Jeg har med megen interesse læst forslaget med bemærkninger, og jeg kan helt tilslutte mig den udtalelse, at samfundets hastige udvikling stadig stiller nye krav til sundhedsvæsenet.

Det er også værd at understrege den udvikling, der er ved at tone frem inden for lægeuddannelsen. Den erkendelse, der ligger bag socialreformen, nemlig at det enkelte tilfælde bør vurderes også ud fra et socialt og samfundsmæssigt, familiemæssigt synspunkt, er ved at trænge ind også på universitetet, hvor især de studerende prioriterer det socialmedicinske arbejde højt. Der er dog endnu skranker, der skal overvindes: konservatisme og stiv sind præger i for høj grad debatten, og forslagsstillerne skal derfor have tak for at have banet vejen for nytænkning. Det skal erkendes, at opgaven, som den er formuleret af forslagsstillerne, er kolossal, men det er selvsagt ingen begrundelse for at lade problemerne ligge.

Jeg har en meget positiv holdning til forslaget som helhed, men når jeg i dag tager ordet, er det først og fremmest, fordi forslagsstillerne opfordrer regeringen til at tage initiativ til at etablere en løbende videnskabelig undersøgelse af naturlægers præparater og ikke-autoriserede helbredelsesmetoder, således at positive resultater kan nyttiggøres.

Denne opfordring kan jeg helt tilslutte mig, så meget mere som jeg for 1½ år siden i pressen i en venlig form gav ministeren den samme henstilling. For mig er der ingen tvivl om, at faglige og fagetiske traditioner har gjort det svært for ministeren at besvare min venlige henstilling, og jeg betragter forslaget som en murbrækker i bestræbelserne på at opnå en ændret holdning hos det offentlige til de herhen hørende problemer.

Mit lille indlæg i pressen har bl. a. medført, at jeg har fået et meget stort antal henvendelser især fra mennesker, der hævder at være blevet helbredt af en naturlæge, efter at de almindelige læger og sygehuse har givet op. Indlægget har også medført, at en lille tværpolitisk gruppe her i folketinget har drøftet og arbejdet med problemerne, og